

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2178/2022
26.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4565/2021 од 15.12.2021. године, исправљене решењем истог суда Гж1 4565/2021 од 30.12.2021. године, у седници већа одржаној 26.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 4565/2021 од 15.12.2021. године, исправљена решењем истог суда Гж1 4565/2021 од 30.12.2021. године, тако што се жалба тужене **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Лесковцу П1 293/2020 од 08.07.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 40.786,16 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка одлуке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 293/20 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде, за период од 01.03.2017. године па до 01.01.2020. године, исплати укупан износ од 44.700,18 динара са законском затезном каматом опредељеном на сваки појединачни месечни износ почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, исплати за период од 01.03.2017. године па до 01.01.2020. године, укупан износ од 21.730,62 динара са законском затезном каматом опредељеном на сваки појединачни месечни износ почев од последњег дана у месецу за претходни месец, до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 58.538,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4565/2021 од 15.12.2021. године, која је исправљена решењем истог суда Гж1 4565/2021 од 30.12.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, исплати укупан износ од 44.700,18 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде, према закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, исплати за период од од 01.03.2017. године до 01.01.2020. године, укупан износ од 21.730,62 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 28.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. У вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) – у даљем тексту ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код тужене на радном месту ... по основу решења од 01.05.2006. године, којим је тужиоцу одређен коефицијент за обрачун и исплату плате 8,30. Решењем од 12.11.2019. године тужилац је распоређен на радно место ... у Одељењу за ... при Општинској управи Општине Штрпце. Зарада тужиоца је увећана за 50% по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији на основу закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде и то према првој варијанти у висини разлике између минималне зараде и основне зараде тужиоца без увећања по закључку Владе Републике Србије за спорни период где је вештак нашао да висина разлике од исплаћене до припадајуће основне зараде износи 44.700,18 динара, док висина разлике на име тзв. „косовског додатка“ износи 21.730,62 динара. Тужилац је прецизирао своје тужбене захтеве према првој варијанти налаза и мишљења у погледу разлике зараде и увећања по основу закључка Владе.

На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за тражену исплату разлике између минималне зараде и исплаћене зараде основан, као и на име разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према закључку Владе РС од 25.12.2008. године, па је тужбене захтеве усвојио.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда, сматрајући да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно. Таква исплата је реализована у већем износу од минималне зараде. Стога сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни касациони суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Ово је из разлога што тужилац сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, број 113/2017, 86/2019), сагласно члану 5. став 2, има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун тужене није правилан. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу у спорном периоду је мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог и трећег изреке је донета применом чл. 165. и 163. став 2. у вези чл. 153. и 154. став 1. ЗПП. Тужиоцу не припадају трошкови опредељени у одговору на жалбу из разлога што се не ради о издатку који је био потребан ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП. С обзиром да је успео у поступку по ревизији тужиоцу припадају у ревизији опредељени трошкови тог поступка на име ангажовања пуномоћника, у износу од 18.000,00 динара, одмерени применом важеће Адвокатске тарифе („Службени гласник РС“, број 37/21 од 14.04.2021. године), као и на име судских такси за ревизију 9.114,46 динара и за одлуку по ревизији 13.671,70 динара, на основу важеће Таксене тарифе.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**